

Overweging nav Ex. 6: 9, 28 en Ex 7: 1-7 aansluitend meditatief orgelspel

Lieve mensen, jong en oud, mensen van God en zijn gemeente

Het is vreemd om hier zo te staan vanmorgen.

Een bijna lege kerk.

Nog enkele mensen die een taak hebben.

De cantorij voor de muzikale ondersteuning.

Maar wij doen dit,

omdat we graag de lijn willen voortzetten,

waar we mee gestart zijn

de 1^e zondag in de veertigdagen.

Het project: Sta op!

U heeft daarvoor

de veertigdagen kalender gekregen.

Sta op! past bij het symbolisch bloemstuk

met die stip op de horizon.

Bij de spaardoosjes van Kerk in Actie,

omdat we niet voor onszelf leven,

maar bewust van het leed van anderen.

En het project van de kindernevendienst.

Over een teken van leven.

Hoe belangrijk een teken van leven

voor mensen kan zijn.

Al zijn de kinderen verder niet in de kerk,

ik bedacht me wel,

ze hebben ook allemaal thuis

een eigen boekje over de veertigdagentijd.

Voor elke dag een verhaal, opdracht

en vanmorgen via mail het bijbelverhaal

en de verwerking.

Wij willen graag die lijn doorzetten,

omdat wij hopen en bidden dat we 5 april

misschien allen weer in de kerk mogen zijn.

Voor Palmpasen en aansluitend in die week

de Paascyclus die mag eindigen

in het grote opstandingsfeest van Pasen!

Ik heb zelf altijd wat gehad

met die Bijbelse Exodusverhalen.

De onderdrukking van het volk Israël in Egypte.

Hoe God hun jammerklacht hoort,
naar hen omziet, middels Mozes,
om het volk uit de slavernij te leiden.
Lijdensverhalen, die naast het lijden van Jezus
passen in deze veertigdagentijd.
Om je te bezinnen op het leven
en wat er werkelijk toedoet.
Om oog te hebben voor allen
die nog lijden in onze wereld.
De parallellen die je kunt trekken
tussen toen en nu.
Mensen op de vlucht, die vastzitten
aan de grenzen van Europa!
En wat doet het Coronavirus met ons allen?

Ik had mijn moeder vrijdag aan de telefoon
en ze zei: Dit heb ik nog nooit meegemaakt.
Dat de kerk sluit!
Zelfs in de oorlog gebeurde dat niet!
Er sprak emotie in haar stem
en ik denk dat velen
dat misschien ook herkennen,
want zei ze toen:
Juist nu heb je de kerk eigenlijk zo nodig!
Daar bedoelt ze niet mee,
dat God of de kerk het probleem oplost,
maar meer het gevoel
van saamhorigheid en het delen
van vertrouwen in God, wat er ook gebeurt!

Maar soms kan het met vertrouwen ook anders gaan.
Het volk Israel had vertrouwen in Mozes
en Mozes in God.
Maar het pakt heel anders uit.
Niets wegtrekken uit het doodsland Egypte,
maar nog harder werken!
En dan staat er een raar zinnetje.
Het was me nooit zo opgevallen.
God zegt: 'Ik zal ervoor zorgen
dat de farao hardnekkig weigert jullie te laten gaan!

Waarom doet God dit?
Dat is toch vreemd?
Want als **farao een vrije keus** heeft,
dan is niet God, maar hijzelf
toch verantwoordelijk
voor de verharding van zijn hart?
En als we het omdraaien,
als farao **geen keuze heeft**,
als God zijn hart verhardt,
waarom wordt farao dan gestraft,
kun je je afvragen,
want ook zijn oudste zoon wordt gedood
in die nacht van de uittocht?
Dat is toch niet eerlijk of rechtvaardig?

Om hierop een antwoord te vinden
heb ik wat commentaren doorgelezen.
Het blijkt dat je het bijbelverhaal
ook altijd moet doorlezen.
En dan lees je dat na de eerste 5 plagen
farao zelf steeds zijn hart verhardt.
Pas vanaf de 6^e plaag is het God
die het hart van farao verhardt.
Dat is raar, maar bij Jonathan Sacks,
emeritus opperrabijn,
ik heb hem voorgaande weken ook al aangehaald
las ik dat farao in feite iemand is
die verstrikt raakt in een obsessie.
Dat hij de baas wil zijn en niet God.
De plagen en het willen vertrekken
van het volk Israel
hebben hem zo in de macht,
dat het niet alleen hem,
maar ook zijn omgeving te gronde richt.
Zelfs farao's eigen raadmensen
zeggen op een gegeven moment:
'Laat dat volk toch gaan, ze richten u te gronde'!
Maar farao is elk gevoel voor redelijkheid kwijt.
Gelooft alleen nog in zichzelf als god!
Dat te lezen vind ik fascinerend.

Want het is iets dat we in ons dagelijkse
leven ook gewoon terugzien.
Mensen die de hakken
op een ongelooflijke manier
in het zand kunnen zetten.
Die niet denken in oplossingen,
maar alleen in verharding
en contraproductief zijn.
Wij willen het zo en je mag alleen nog.....
Of wij willen niet meer dat.....
En ze slepen anderen erin mee...
Dit te weten helpt ook om
mensen als Hitler, Stalin
en vele tirannen nu enigszins te begrijpen.
Farao heerste over iedereen,
behalve over zichzelf.
Was slaaf van zichzelf
en gevangen in zijn gedachten en wil.
Voelde zichzelf god in plaats van
God toe te laten in zijn gedachten en zijn leven.

Dat is het tegenovergestelde
van de vrouw bij de bron.
Zij voelde zich niet gezien en gekend,
maar Jezus ziet haar staan
Zij laat het toe, sluit Jezus in haar leven.
Daarmee is haar toekomst is gaande.
En ik denk dat het ook voor ons geldt.
Heel Nederland ligt bijna plat.
Alles op slot.
Het geeft aan dat het leven niet maakbaar is.
Maar wel dat we vertrouwen
mogen hebben in God.
Dat Hij met ons meetrekt
ook in deze tegenspoed.
Want uiteindelijk is het God die Israël bevrijdt.
Jezus die vrouw bij de bron nieuwe toekomst geeft.
Mogen ook wij in onze zorgen en angst
leven vanuit dit Gods vertrouwen.
Moge het zo zijn. Amen